

Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου Ιγνάτιος. Ο Επίσκοπος της καρδιάς μας εβασίλεψε

/ [Επικαιρότητα](#)

Ὡστε ἔτσι λοιπόν, τελείωσαν ὅλα Δεσπότη μου, και εσύ τώρα βρίσκεσαι στον τάφο. Μακάριος και χαμογελαστός. Ενδεδυμένος την Αρχιερατική σου φορεσιά να αναμένεις την εκ νεκρών Ανάσταση. Αλήθεια! Πόσες φορές μας μίλησες για την Ανάσταση; Νομίζω ἀπειρες. Κάθε λόγος σου ἔκρυβε μέσα Ανάσταση. Κάθε πράξη το ίδιο. Ίσως γι' αυτό σήμερα μπορούμε και αρθρώνουμε λόγο για σένα. Γιατί ποτέ δεν μας ἄφησες σε σκιά θανάτου με τις διαρκείς ευγενείς παραινέσεις Σου, ὥστε να μην καθόμαστε ποτέ σε σκιές και παράλληλα με την προτροπή σου να βλέπουμε το φως το μέγα. Και να! Πάλι για Ανάσταση μιλάμε. Μιλάμε εμείς που μαθαίναμε για το ἀνοιγμα του Τάφου, ἀπό την δική σου εμπειρία.

Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας

Θυμάμαι, όταν σε πρωτογνώρισα. Είχες την ηλικία που έχω εγώ σήμερα. Φθινόπωρο ἀπόγευμα, μια αγκαλιά παιδιά στο σπίτι σου. Να μας κερνάς με τα

χέρια σου τα τίμια γλυκά του τόπου σου και να μην αφήνεις κανέναν να έχει το ρόλο του κεραστή και υπηρέτη. Να πηγαينوέρχεσαι με τα γλυκά και τα νερά σαν γνήσιος διάκονος Χριστού. Μάθημα διακονίας μοναδικό, από το πρώτο λεπτό της παρουσίας σου.

Θυμάμαι, κάποτε να φεύγουμε από τον Άγιο Ανδρέα, την Ενορία, για το σπίτι, με την απόφαση να πάρουμε φαγητό απ' έξω και να καταλήγουμε να τρώμε ότι βρεθεί, γιατί από την Ενορία μέχρι το σπίτι δεν σου είχαν μείνει χρήματα στην τσέπη για να πληρώσεις έτοιμο φαγητό. Ακόμα είναι στα μάτια μου εκείνο το απόγευμα ο κύριος που σε πλησίασε όταν κλείδωνες τον ναό. Και συ διακριτικά να κλείνεις την πόρτα του Ναού και να ανοίγεις την πόρτα της καρδιάς σου, μη λογαριάζοντας τίποτα. Σε είδα πως με είδες και πως κατάλαβες ότι κατάλαβα αυτό σου το άνοιγμα. Μα ποτέ δεν το σχολιάσαμε, γιατί σφράγισες με το χαμόγελό σου την αγαθή σου πράξη, για πάντα. Μάθημα φιλαδελφίας εν σιωπή άγιο, από την αγιότητα του ράσου.

Θυμάμαι, να είσαι καθισμένος κάθε Σάββατο πρωί στο παρεκκλήσι της Αγίας Ειρήνης και να γίνεσαι μαθητής της Βυζαντινής Μουσικής μαζί με τα παιδιά. Είμαι βέβαιος πως δεν το έκανες για να γίνεις καλλικέλαδος, αλλά για να παρακινείς με την φυσική σου παρουσία τα τέκνα σου στην αγία τέχνη της μουσικής, ώστε να επιτυγχάνουν πιο πολύ. Μάθημα θυσιαστικό ισχυρό, από ποιμένα ανύστακτο.

Θυμάμαι, όταν εμπνεύστηκες και εξέδωσες το «Τάλαντο». Σε ρώτησα τι σε έκανε να διαλέξεις αυτό τον τίτλο στο περιοδικό και απάντησες: «Ο ήχος από το τάλαντο είναι η πιο μεγάλη κατήχηση!». Μάθημα κατάνυξης στο σεβασμό του μοναχισμού.

Θυμάμαι, τις ώρες που ακούστηκε η επερχόμενη εκλογή σου στην Αρχιερωσύνη. «Πάτερ δεν θα ετοιμάσεις μια στολή;». Και να απαντάς με την διάκριση του αστείου: «Και αν με προλάβει ο θάνατος και βρουν έστω μια στολή τι θα πει ο κόσμος;». Μάθημα περί προσοχής σημαντικό, από ιερέα που την προσοχή και την προσευχή την είχε κάνει ένα στο βίο του.

Θυμάμαι, την ημέρα της χειροτονίας σου στον επισκοπικό βαθμό. Πρωί πρωί να συναντιόμαστε μπροστά στον Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών, για να εισέλθουμε όλοι μαζί στην χαρά σου. Στην χαρά μας. Ποιά χαρά όμως; Ναι! Την χαρά της Σταυρώσεως. Ποτέ δεν σε θυμάμαι με τόση αγωνία να αποτυπώνεται στο πρόσωπό σου. Πραγματική Σταύρωση. Μα το θάρρος στο θέλημα του Θεού και της Εκκλησίας άκαμπτο και σθεναρό. Μάθημα πανάκριβο μετόχου αθανασίας, στην διακονία της Εκκλησίας.

Θυμάμαι, τα λόγια σου στην χειροτονία. Λόγια θάρρους: «Και ήκουσα την φωνήν του Κυρίου, λέγοντος, Τίνα θέλω αποστείλει, και τις θέλει υπάγει δια ημάς; Τότε είπα, Ιδού εγώ, απόστειλόν με» (Ησ. 6,8). Μάθημα πράξης σπάνιο, από κληρικό που ποτέ δεν έστρεψε το πρόσωπο του εις τα οπίσω, σαν έθεσε την χείρα στο άροτρο, παραμένοντας εύθετος στην πορεία για την Βασιλεία των Ουρανών.

Θυμάμαι, την πλατειά αγκαλιά που άνοιξες με την καρδιά σου στην χειροτονία σου βάζοντάς μας όλους μέσα σε μια τόσο μεγάλη ώρα: «Ιδού εγώ και τα παιδιά, α μοι έδωκεν ο Θεός» (Προς Εβρ. 2,13) είπες και μας έκανες να δακρύσουμε από ευτυχία, γιατί δεν μας αποχωρίστηκες σαν γονάτισες μπροστά στην Αγία Τράπεζα του Κυρίου μας. Ακόμα και κει είχες μαζί τα παιδιά σου! Μάθημα αγάπης τελείας, αγίας και αναμάρτητης!

Θυμάμαι, οι δύο μας καθισμένοι δίπλα δίπλα στο ιερό της Μονής Φανερωμένης Σαλαμίνας να μου μιλάς. Να βλέπω την αγωνία και τον πόνο για δεινά επερχόμενα πόνου μεγάλου, αξιολογώντας «ζωντανούς εχθρούς και άσπονδους φίλους», βρίσκοντας καταφύγιο μόνο στη μικρή συντροφιά των παιδιών σου και στην παρουσία του Θεού. Στα παιδιά σου, στους μάρτυρες του Μαρτυρίου σου, όταν οι περισσότεροι γύρω κρατούσαν φραγγέλιο. Μάθημα υπακοής στην Εκκλησία απόλυτο, από μάρτυρα επίσκοπο.

Θυμάμαι, την ημέρα που φεύγαμε για την ενθρόνιση σου να με φωνάζεις στο δωμάτιο σου και να μου δίνεις χρήματα. «Πάτερ δεν θέλω! Έχω χρήματα!». Και να απαντάς: «Να κάνεις υπακοή. Να έχεις κι άλλα. Δεν ξέρουμε τι θα γίνει. Να έχετε λεφτά αν το φέρει η ανάγκη.». Μάθημα προστασίας δυναμικό, από Ιεράρχη που στέκεται επί σκοπόν πάντα.

Θυμάμαι, να φεύγουμε για την Λάρισα με δύο στάσεις στο νησί. Μία για να προσκυνήσεις το Θυσιαστήριο της πατρικής ενορίας σου στον Ναό του Αγίου Μηνά και μία για να προσκυνήσεις στον Άγιο Ανδρέα που υπηρέτησες με τόση δοτικότητα. Σε είδαμε να εξέρχεσαι των ναών βουρκωμένος. Μάθημα σεβασμού στα ιερά και τα όσια της πίστης μας ανεπανάληπτο.

Ωστε έτσι λοιπόν, τελείωσαν όλα Δεσπότη μου, και εσύ τώρα βρίσκεσαι στον τάφο. Μακάριος και χαμογελαστός. Ενδεδυμένος την Αρχιερατική σου φορεσιά να αναμένεις την εκ νεκρών Ανάσταση. Αλήθεια! Πόσες φορές μας μίλησες για την Ανάσταση; Νομίζω άπειρες. Κάθε λόγος σου έκρυβε μέσα Ανάσταση. Κάθε πράξη το ίδιο. Ίσως γι' αυτό σήμερα μπορούμε και αρθρώνουμε λόγο για σένα. Γιατί ποτέ δεν μας άφησες σε σκιά θανάτου με τις διαρκείς ευγενείς παραινέσεις Σου, ώστε να μην καθόμαστε ποτέ σε σκιές και παράλληλα με την προτροπή σου να βλέπουμε

το φως το μέγα. Και να! Πάλι για Ανάσταση μιλάμε. Μιλάμε εμείς που μαθαίναμε για το άνοιγμα του Τάφου, από την δική σου εμπειρία.

Θυμάμαι, όταν σε πρωτογνώρισα. Είχες την ηλικία που έχω εγώ σήμερα. Φθινόπωρο απόγευμα, μια αγκαλιά παιδιά στο σπίτι σου. Να μας κερνάς με τα χέρια σου τα τίμια γλυκά του τόπου σου και να μην αφήνεις κανέναν να έχει το ρόλο του κεραστή και υπηρέτη. Να πηγαινοέρχεσαι με τα γλυκά και τα νερά σαν γνήσιος διάκονος Χριστού. Μάθημα διακονίας μοναδικό, από το πρώτο λεπτό της παρουσίας σου.

Θυμάμαι, κάποτε να φεύγουμε από τον Άγιο Ανδρέα, την Ενορία, για το σπίτι, με την απόφαση να πάρουμε φαγητό απ' έξω και να καταλήγουμε να τρώμε ότι βρεθεί, γιατί από την Ενορία μέχρι το σπίτι δεν σου είχαν μείνει χρήματα στην τσέπη για να πληρώσεις έτοιμο φαγητό. Ακόμα είναι στα μάτια μου εκείνο το απόγευμα ο κύριος που σε πλησίασε όταν κλείδωνες τον ναό. Και συ διακριτικά να κλείνεις την πόρτα του Ναού και να ανοίγεις την πόρτα της καρδιάς σου, μη λογαριάζοντας τίποτα. Σε είδα πως με είδες και πως κατάλαβες ότι κατάλαβα αυτό σου το άνοιγμα. Μα ποτέ δεν το σχολιάσαμε, γιατί σφράγισες με το χαμόγελό σου την αγαθή σου πράξη, για πάντα. Μάθημα φιλαδελφίας εν σιωπή άγιο, από την αγιότητα του ράσου.

Θυμάμαι, να είσαι καθισμένος κάθε Σάββατο πρωί στο παρεκκλήσι της Αγίας Ειρήνης και να γίνεσαι μαθητής της Βυζαντινής Μουσικής μαζί με τα παιδιά. Είμαι βέβαιος πως δεν το έκανες για να γίνεις καλλικέλαδος, αλλά για να παρακινείς με την φυσική σου παρουσία τα τέκνα σου στην αγία τέχνη της μουσικής, ώστε να επιτυγχάνουν πιο πολύ. Μάθημα θυσιαστικό ισχυρό, από ποιμένα ανύστακτο.

Θυμάμαι, όταν εμπνεύστηκες και εξέδωσες το «Τάλαντο». Σε ρώτησα τι σε έκανε να διαλέξεις αυτό τον τίτλο στο περιοδικό και απάντησες: «Ο ήχος από το τάλαντο είναι η πιο μεγάλη κατήχηση!». Μάθημα κατάνυξης στο σεβασμό του μοναχισμού.

Θυμάμαι, τις ώρες που ακούστηκε η επερχόμενη εκλογή σου στην Αρχιερωσύνη. «Πάτερ δεν θα ετοιμάσεις μια στολή;». Και να απαντάς με την διάκριση του αστείου: «Και αν με προλάβει ο θάνατος και βρουν έστω μια στολή τι θα πει ο κόσμος;». Μάθημα περί προσοχής σημαντικό, από ιερέα που την προσοχή και την προσευχή την είχε κάνει ένα στο βίο του.

Θυμάμαι, την ημέρα της χειροτονίας σου στον επισκοπικό βαθμό. Πρωί πρωί να συναντιόμαστε μπροστά στον Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών, για να εισέλθουμε όλοι μαζί στην χαρά σου. Στην χαρά μας. Ποιά χαρά όμως; Ναι! Την χαρά της

Σταυρώσεως. Ποτέ δεν σε θυμάμαι με τόση αγωνία να αποτυπώνεται στο πρόσωπό σου. Πραγματική Σταύρωση. Μα το θάρρος στο θέλημα του Θεού και της Εκκλησίας άκαμπτο και σθεναρό. Μάθημα πανάκριβο μετόχου αθανασίας, στην διακονία της Εκκλησίας.

Θυμάμαι, τα λόγια σου στην χειροτονία. Λόγια θάρρους: «Και ήκουσα την φωνήν του Κυρίου, λέγοντος, Τίνα θέλω αποστείλει, και τις θέλει υπάγει δια ημάς; Τότε είπα, Ιδού εγώ, απόστειλόν με» (Ησ. 6,8). Μάθημα πράξης σπάνιο, από κληρικό που ποτέ δεν έστρεψε το πρόσωπο του εις τα οπίσω, σαν έθεσε την χείρα στο άροτρο, παραμένοντας εύθετος στην πορεία για την Βασιλεία των Ουρανών.

Θυμάμαι, την πλατειά αγκαλιά που άνοιξες με την καρδιά σου στην χειροτονία σου βάζοντάς μας όλους μέσα σε μια τόσο μεγάλη ώρα: «Ιδού εγώ και τα παιδιά, α μοι έδωκεν ο Θεός» (Προς Εβρ. 2,13) είπες και μας έκανες να δακρύσουμε από ευτυχία, γιατί δεν μας αποχωρίστηκες σαν γονάτισες μπροστά στην Αγία Τράπεζα του Κυρίου μας. Ακόμα και κει είχες μαζί τα παιδιά σου! Μάθημα αγάπης τελείας, αγίας και αναμάρτητης!

Θυμάμαι, οι δύο μας καθισμένοι δίπλα δίπλα στο ιερό της Μονής Φανερωμένης Σαλαμίνας να μου μιλάς. Να βλέπω την αγωνία και τον πόνο για δεινά επερχόμενα πόνου μεγάλου, αξιολογώντας «ζωντανούς εχθρούς και άσπονδους φίλους», βρίσκοντας καταφύγιο μόνο στη μικρή συντροφιά των παιδιών σου και στην παρουσία του Θεού. Στα παιδιά σου, στους μάρτυρες του Μαρτυρίου σου, όταν οι περισσότεροι γύρω κρατούσαν φραγγέλιο. Μάθημα υπακοής στην Εκκλησία απόλυτο, από μάρτυρα επίσκοπο.

Θυμάμαι, την ημέρα που φεύγαμε για την ενθρόνιση σου να με φωνάζεις στο δωμάτιο σου και να μου δίνεις χρήματα. «Πάτερ δεν θέλω! Έχω χρήματα!». Και να απαντάς: «Να κάνεις υπακοή. Να έχεις κι άλλα. Δεν ξέρουμε τι θα γίνει. Να έχετε λεφτά αν το φέρει η ανάγκη.». Μάθημα προστασίας δυναμικό, από Ιεράρχη που στέκεται επί σκοπόν πάντα.

Θυμάμαι, να φεύγουμε για την Λάρισα με δύο στάσεις στο νησί. Μία για να προσκυνήσεις το Θυσιαστήριο της πατρικής ενορίας σου στον Ναό του Αγίου Μηνά και μία για να προσκυνήσεις στον Άγιο Ανδρέα που υπηρέτησες με τόση δοτικότητα. Σε είδαμε να εξέρχεσαι των ναών βουρκωμένος. Μάθημα σεβασμού στα ιερά και τα όσια της πίστης μας ανεπανάληπτο.

Μάθαμε από σένα Δεσπότη μου. Διακριτικά και ήσυχα διδαχτήκαμε πράγματα. Χωρίς θόρυβο. Χωρίς ένταση. Χωρίς δεσμεύσεις. Και αυτά τα ελάχιστα που αποκομίσαμε από την παρουσία σου, ως αδαείς νέοι, στάθηκαν πολύτιμα,

στάθηκαν ικανά να μας στηρίζουν σε δύσκολες ώρες πειρασμικές.

Μάθαμε την αξία της σιωπής, το σθεναρό της προσευχής, το ευγενές της ιερότητας, την σοβαρότητα της σταθερότητας, την δυναμική της επιμονής, το ασφαλές της πραότητας, το ακέραιο της ταπείνωσης, το σπουδαίο της δοτικότητας, το άξιον της προσπάθειας, το σημαντικό της ανεξικακίας, το ουσιαστικό της μελέτης, την δύναμη της ακρίβειας, την ισχύ της σεμνότητας, το αυτόφωτον της καταλαγής, την γλυκύτητα της ελευθερίας, το απλούν της τιμιότητας, το φρόνιμον της ανδρείας, το θάρρος της ζωηρότητας, το αθάνατον της προσφοράς, το μαρτυρικόν της συγκαταβάσεως, το άγιον του θείου φόβου, το ισχυρόν του θείου ζήλου.

Και όλα τούτα συν Θεώ! Παράλληλα, μάθαμε την αξία της συντροφιάς κατά Χριστόν. Τούτο δε το τελευταίο, μέγιστο μάθημα ζωής και ύψιστη διδασκαλία πορείας βίου. Μάθημα μέγιστο, γιατί απορρίψαμε από τα νεανικά μας χρόνια, όποια συντροφιά δεν έχει στο κέντρο της Χριστό. Και έγινε η ζωή μας πλήρης Πνεύματος Αγίου, εκ Πατρός Ανάρχου, δι' Υιού Μονογενούς.

Πρόσφατα διαβάσαμε, το βιβλίο σου. Και «Σαν Παραμύθι», αναγνωρίσαμε στις σελίδες του κομμάτια της δικής μας ζωής, να ταιριάζουν απόλυτα και μοναδικά στις δικές μας εμπειρίες. Χαρήκαμε. Όχι γιατί ταυτιστήκαμε, αλλά γιατί μάθαμε το κοινό της μοίρας των ανθρώπων! Τα κοινά βάσανα, τις κοινές χαρές, τις γλυκές αναμνήσεις, τις τρανές απώλειες, τα μεγάλα όνειρα, τα μικρά καθημερινά αξιαγάπητα. Και μάθαμε και πάλι. Μάθαμε πως σε αυτό το χώρο της Εκκλησίας τον ευλογημένο, κανένας δεν είναι μόνος. Μοιάζουν οι ζωές, αγγίζουν το ίδιο τα όνειρα, πονάνε το ίδιο οι πόνοι, γελούν το ίδιο οι χαρές.

Και έπειτα ήρθαν οι ώρες του πόνου. Και μας πόνεσε που πόνεσες. Και η αγωνία σου έγινε αγωνία μας. Όμως, μια ζωή στην δοκιμασία βρέθηκες. Από όλες ο Θεός σε έβγαλε δικαιωμένο. Έτσι έγινε και τώρα. Το «Πιστεύω» κατά Χριστόν και δεν είναι ψέμα, γιατί ο δικός μας ο Θεός είναι μόνο Αλήθεια! Δικαιώθηκες, γιατί ο Θεός σε κάλεσε δίπλα Του κάνοντας το θέλημα Του το Άγιο.

Για όλα αυτά και για πολλά ακόμα, που διακριτικά πήραμε από σένα Δεσπότη μου, πολύ ευχαριστούμε! Και το ευχαριστώ δεν είναι μήτε της ευγένειας, μήτε των χειλιών. Είναι της βιωματικότητας, της εμπειρίας και της καρδιάς. Μας κάλεσες, ήρθαμε, πλησιάσαμε, είδαμε, μάθαμε, ψηλαφίσαμε και η μαρτυρία μας είναι αληθινή!

Διάβασα αυτές τις μέρες τα δημοσιεύματα για την προς Κύριον εκδημία σου. Έγραψαν: «Έχασε την μάχη για την ζωή ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου

Ιγνάτιος». Είμαι βέβαιος, πώς αν μπορούσες θα το διόρθωνες με εκείνη την σπάνια διακριτικότητα και θα έγραφες μόνος σου: «Κέρδισε την Ζωή ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου Ιγνάτιος», γιατί γνωρίζω και μαρτυρώ πως ποτέ δεν λογάριάζες το θάνατο πιο πολύ από την Ανάσταση.

Δεσπότη μου,

Στη ζωή μου πέρασαν πολλοί άνθρωποι. Περνούν ακόμα. Υπάρχουν όμως κάποιες ανθρώπινες υπάρξεις υπέροχες και μοναδικές. Και συ Άγιε Λαρίσης, είσαι σε αυτή την κατηγορία. Ανθρώπινη ύπαρξη μοναδική και υπέροχη στην θύμηση των νεανικών χρόνων της δικής μου ζωής. Σήμερα, που έφτασα τα χρόνια που βρισκόσουν εσύ μόλις σε πρωτογνώρισα, μπορώ με ασφάλεια να έχω τα συμπεράσματα και τις τοποθετήσεις μου. Συνήθως δεν μιλάω. Κρατώ αυτές τις απόψεις μου εν κρυπτώ. Όμως τώρα δεν έχω τέτοια βούληση. Πρέπει όλοι να μάθουν ότι η αλήθεια δεν πρέπει να κρύβεται όταν μιλάει για αληθινούς Ανθρώπους.

Και γω πρέπει να βρω απάντηση: Όστε έτσι λοιπόν, τελείωσαν όλα Δεσπότη μου, και εσύ τώρα βρίσκεσαι στον τάφο; Μα η απάντηση έχει δοθεί από την ημέρα της εις Επίσκοπον χειροτονίας σου. Τότε, όταν ο Μακαριστός χειροτονίσας Σε, Μητροπολίτης Μεγάρων και Σαλαμίνας Βαρθολομαίος, είχε πει προφητικά κλείνοντας τον λόγο του πριν σου μεταδώσει την θεία Χάρη του Παναγίου και Τελετουργικού Πνεύματος: «...και όταν κλείσεις τους οφθαλμούς Σου επί της γης, θα ανοίξεις αυτούς εις την πραγματικότητα της Βασιλείας του Θεού, στο επουράνιο θυσιαστήριο. Εκεί όπου το Ανέσπερον φως της παρουσίας του Αγίου Θεού, φαιδρύνει τα πάντα!!»

Ναι λοιπόν! Ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου Ιγνάτιος εβασίλεψε! Με περισσή ευπρέπεια, όπως σε όλο τον επίγειο βίο του, ενεδύσατο δύναμη και πορεύτηκε στον Χριστό, περιεζώσατο δύναμη και πορεύτηκε στην Βασιλεία των Ουρανών, στον Παράδεισο του Θεού, στο σπίτι του Πατρός του!

Και σε μας η μνήμη του είναι μέσα μας αγαθή και προσευχόμαστε στο Θεό να είναι στην Μνήμη Του αιωνίως, μέχρι που να ανταμώσουμε για να φιλήσουμε και πάλι τα άγια χέρια του! Τα χέρια που μας άγγιξαν, που μας ευλόγησαν, που μας έδειξαν το δρόμο της ζωής που πορεύεται κατά Χριστόν!

Ιγνατίου του Επισκόπου της Αγάπης και της Υπομονής,
του Επισκόπου της καρδιάς μας,
Αιωνία η Μνήμη!